

WALD ORLD

UDÁLO SE

ADAPTAČNÍ TÝDEN 10. TŘÍDY

SPORTOVNÍ TÝDEN 12. TŘÍDY

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

11L PROŽILA PARSIFALŮV PŘÍBĚH

SLAM POETRY

OBLÍBENÍ UMĚLCI GRAFIKŮ

REPORTÁŽE

WALDEN PRO INDII

POD PLÁŠTĚM MADONY OCHRANITELKY

SVATOHORSKÁ ŠALMAJ

VE STÍNU EGYPTSKÝCH FARAONŮ

MUZEUM KARLA HOJDENA

WALDWORLD

SLAM POETRY, O ČEM TO VLASTNĚ JE? <<

JE TO VSKUTKU ZAJÍMAVÝ DRUH POEZIE, A JE MOŽNÉ, ŽE MÁLOKTERĚÍ LIDÉ O TOMTO DRUHU BÁSNICTVÍ SLYŠELI. MEZI KLASICKOU POEZIÍ A SLAM POETRY JSOU HODNĚ VELKÉ ROZDÍLY. ZATÍMCO V KLASICKÉ POEZII SE DÁVÁ DO BÁSNÍ CIT, SOUCIT A NEPROSAZUJÍ SE V NICH VE VELKÉ MÍŘE HYPERBOLY, TAK VE SLAM POETRY SI MŮŽEME TROCHU „ZAPŘEHÁNĚT“. NIKDO VÁS ZA TO NEVYPLÍSNI, NAOPAK JE TENTO STYL PSANÍ NA MÍSTĚ.

Samozřejmě nějaký ten čas trvá, než si zvyknete na jiný druh tvoření básní tak, aby to lidi zaujalo, ale když budete trpěliví, věnujete tomu trochu úsilí, dokážete učinit zázraky a při troše štěstí si dokážete získat srdce publika.

Záleží na každém jednotlivém člověku, jak se k novějšímu typu básnictví staví a jaký na to má názor. Pokud by si chtěl někdo tuto techniku osvojit, může se přihlásit na workshop, který jsem zažila a můžu všem jediné vřele doporučit.

Anička Urbanová 13L

Zadání úkolu znělo, napsat své jméno ve verších, přičemž každý verš bude začínat písmenem z křestního jména tak, jak jdou ve jméně po sobě:

MRAZIVÉHO RÁNA,
A BYLO TO V ÚTERÝ,
ROZNESLA SE PO OKOLÍ ZPRÁVA,
CUKR, KÁVA, LIMONÁDA,
ET CETERA... KDO TO VÍ?
LÁMALA SI HLAVU MÁMA,
A TA UŽ PŘECI VÍ,
ŽE TO BYLO V PONDĚLÍ.

VORVAŇ VZLÉTL DO NEBES,
EPES RÁDES MERCEDES.
RACI VÁLEJÍ SI ŠUNKY
O PŮL PÁTÉ, NA BŘEZÍCH
JEJICH TŮNKY.
NETUŠÍ, ŽE ZA CHVÍLI
I TI BUDOU UBITÍ.
KAKTUS JAKO PŘÍLOHA

ARANŽUJE DOKOLA.
TENHLE DEN JE FAKT PĚKNEJ
ĚRA DO NEZNÁMA LETĚJ
RÁDA NA NĚ KOUKÁM
JEŠTĚ RADŠI SI DÁM... JOINTA

BERLÍNSKÁ ZEĎ
ÁDOLF HITLER
RASTAFARIÁNSKÝ ZEĎ
A NBA DRIBBLER

BUDOUCNOST V MÝCH RUKÁCH
ÁČKOVÝ ESA V RUKÁVU.
RUCE ZARAŽENÝ V BOKÁCH
ASI PŮJDU NA KÁVU.

AUKCE
NEMÁ ŽÁDNOU SVOBODU
IMPOZANTNÍ POJEM JEST
ČÍM MŮŽE BÝT ROZVÍJENA
KDYŽ NÁS PROVÁZÍ DEN ZA DNEM
A BOJUJEME S NÍ HLAVA NEHLAVA

HLOUBÁM NAD VERŠI
OSPALÉ KÝVU HLAVOU
NIKAM SE MI NEVEŠLY
ZDRHLÝ MI CESTOU HRÁVOU
A JÁ JE NESTIHL CHYTIT.

DEJTE MI UŽ VŠICHNI POKOJ
EFEKTIVNĚ PLOUT PROTI PROUDU
JSEM FOLK FRAJER
VÍNO SI NALEJU

HLAVNĚ KLID!
ONO TO NAKONEC PŮJDE,
NĚCO PŘECE VYMYSLÍM.
ZATÍM MI TO VŮBEC NEJDE,
ALE CO UŽ S TÍM.

Pokračování na straně 17...

REPORTÁŽE

7–9 Walden pro Indii ▼

12 Ve stínu egyptských faraonů

13 Muzeum Karla Hojdena

14–15 Pod pláštěm Madony Ochránitelky

16 Svatohorská Šalmaj

UDÁLO SE

18–19 Sportovní týden 12. třídy

20 Povídání o adaptáku 10. třídy

JAK SE DĚLÁ...

6–7 Madony z rukou řezbářů

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

2, 17 Slam Poetry

8–11 11L prožila Parsifalův příběh

21–28 Oblíbení umělci grafiků

CO NÁS ČEKÁ

3 Slavnost světél ▼

WALDORFSKÁ
ŠKOLA PŘÍBRAM**Milí žáci střední
waldorfské školy,**

jako každý rok i letos pro vás pořádáme Slavnost světél. Toto setkání připomíná **Mezinárodní den studentstva**, který je připomínkou tragických událostí, k nimž došlo v období od 28. října do 17. listopadu 1939 v tehdejším Protektorátě Čechy a Morava.

Místo a čas setkání:
ve škole v Dlouhé ulici v 17 hodin

22. 11. 2021

Místo konání:
rybník Hořejší Obora, kde pošleme po vodě svíčky a zapějeme něco málo písní

Těšíme se na vaši hojnou účast

kolegium střední školy

Slavnost světél

www.waldorf.pb.cz

WALDEN PRO INDII

Na začátku října proběhl na nádvoří školy Walden, což je mezinárodní charitativní akce, která probíhá ve všech waldorfských školách.

Na Waldenu jsme měli antikvariát, bazárek, spoustu stánků, ve kterých bylo možné zakoupit dřevěné či skleněné výrobky, sýry, marmelády, ale třeba i hadí suvenýry. Celý den také probíhalo malování na obličeji, pletení copánků, výroba s filmem.

Zastoupení měly i dílničky, ve kterých probíhaly ukázky truhlářských, kovářských a grafických oborů. Pro nejmenší probíhalo divadlo a dětský koutek.

Kdo si chtěl trochu odpočinout a zaposlouchat se do vyprávění mohl navštívit autorské čtení.

Celý den probíhal také bufet, ve kterém bylo spousta sladkého, slaného, teplého či studeného jídla a pití.

Aby Walden mohl proběhnout co nejlépe, čekalo nás hodně práce. Zařizování prodejců,

Celý den byl plný emocí a zážitků. Všichni na tento den budeme vzpomínat s radostí a hrdostí, že jsme to zvládli a hlavně si odfrkneme, že už je to za náma.

12. třída

Celý den doprovázela živá hudba, o kterou se skvěle postarali Miriam Minková s úchvatným vystoupením na housle, Štěpán Sršeň s velkolepou show na bubny, Eileen Power se svým nádherným zpěvem doprovázený kytarou a skupiny Dexor a Annanna's.

nákupy jídla a potřebných věcí na celý den, stavění stánků a celá organizace celého dne, aby vše klaplo podle plánů.

Nastal den D a všichni jsme byli ve stresu, aby vše dobře dopadlo a Walden se povedl a to se také stalo. Walden dopadl skvěle!

MADONY Z RUKOU ŘEZBÁŘŮ

Řezbářské sympozium se uskutečnilo v týdnu od 14. do 18. června 2021 v našich truhlářských dílnách v Dlouhé ulici. Akce se zúčastnili truhláři z prvního a druhého ročníku a žáci z 9. třídy a 11L a to vše pod vedením mistrů Jarmila Bryndy a Rosti Antona.

Tématem letošního sympozia byla Madona, kterou si žáci sami zkusili vytvořit.

Nejprve svůj návrh Madony nakreslili žáci na papír, poté jej modelovali do hlíny a teprve poté se mohli pustit do práce se dřevem. K dispozici měli špalek lipového dřeva. Program byl také zpestřen povídkami o Panně Marii Svatohorské, betlémských a Madonách. Na konci si zájemci mohli zkusit část své Madony pozlatit plátkovým zlatem.

Celá akce se uskutečnila za finanční podpory města Příbram.

Zajímavost: 13. 6. 2021 se uskutečnily oslavy 289. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie Svatohorské na Sv. Hoře.

Tara McDonnell

Hoblence se otřásaly, dláta se prohýbala a palice duněly po chodbách v posledním červnovém týdnu. Ano, ještě, než skončil školní rok poznamenaný pande-

mií, chopili jsme se opět tvořivé práce s truhláři 10. a 11. třídy, nadšenými žáky 9. třídy a 11L. V dílnách nás provázela dobrá nálada. Kusy špalků šlo vzít s malou řezbářskou zkušeností jedině jako osobní výzvu. Dopadly poslední rány a z hromad hoblin

a dřevního odpadu povstaly pokorné sochy Madon. Žáci prošli vytrvalou prací, bohatě si esteticky vyhráli s proporcemi i tvarováním a nejvíce přitom obohacovali sami sebe.

Jarmil Brynda

Celý týden řezbářského sympozia byl zajímavý. Zkusit si vyřezat Madonu za pět dní, byl pro mě trochu oříšek, ale i zajímavá zkušenost. Pracovat na něčem a s něčím, co pro mě bylo úplně nové, bylo chvílemi těžké a náročné, ale nakonec všechno dobře dopadlo a za pomoci mistrů a kluků je moje Madona naživu. Jsem ráda, že jsem si mohla zkusit něco, co pro mě není každodenní rutina a k čemu se jen tak nedostanu. Děkuju všem za příjemný týden, plný smíchu, radosti a zážitků.

Rozálie Zemánková

Rukama pracuji ráda, ale chvíl a příležitostí je čím dál tím méně a tak se k tomu málokdy dostanu. Jsem tedy moc ráda, že jsem se jakožto lyceánka mohla této akce zúčastnit. Byla to příjemná změna. Hlava šla stranou, mohla jsem zapojit i jiné smysly, fantazii a prostě jen tvořit. Když už se mi naskytne příležitost, tak s dřevem tvořím moc ráda, konkrétně asi nejraději pracuji s dláží. Bylo zajímavé si vyzkoušet i pozlacování madonky. Plátky byly tak lehounké, a vcelku drahé, že se téměř nesmělo dýchat, aby neodletěly. Ale vše dopadlo dobře:) Za naše lyceum bych nic nevyměnila, ale jednou za čas je hezké zaputovat do dílen..

Tara McDonnell

Příběh o Parsifalovi

Dovolte mi, abych vám vyprávěl svůj příběh. Příběh plný strastí a zkoušek. Chci, abyste jej slyšeli, ne proto že bych se jím chvástal, ale abyste se poučili z mých chyb.

Můj příběh začíná u mého otce Gamureta a mé matky Herzeloidy. Král a královna země Valinské a Norgalské. Můj otec však doma nepobyl a vyjel do válek a již se nevrátil.

Mé matce pukalo srdce žalem a rozhodla se, že se nikdy nesmím stát rytířem.

Poslala mě hluboko do lesů, kde jsem se svými sloužícími žil. Byl jsem tam šťasten, nevěda o světě ani o Bohu.

Když si má matka uvědomila, že ani nevím, co je Bůh, vysvětlila mi to. Popsala ho jako nezměrnou záři a že mi pomůže, když bude třeba.

Dlouho oddalovala matka můj osud a snažila se mu za-

bránit, ale ten se vždy vyplní, ať se snažíte sebevíc.

Na cestě jsem jednou potkal rytíře. Nejprve jsem myslel, že je to Bůh, jak zářila jeho zbroj. On mi však vysvětlil, že je rytíř a co to znamená. Hned jsem se vydal za matkou a vypověděl jí, co jsem viděl.

Matka se mi snažila zabránit v mém úmyslu stát se rytířem, ale já byl neoblomný.

Dala mi tedy rady, jak se chovat: poslouchat starší, všechny uctivě zdravit a že mám být šťastný, když mi žena dá prsten a polibek.

Pak se mi ještě jednou snažila zmařit můj osud, když mě vystrojila do odraných šatů a šaškovské čepice. Na to jsem však nedbal a rovnou jsem vyrazil. Až za dlouhou dobu jsem se dověděl, že mé matce kvůli tomu puklo srdce žalem.

Jel jsem vesele lesem, až jsem narazil na spící ženu. Maje na mysli matčiny rady, políbil jsem ji a stáhl jí z ruky prs-

ten. Šťastně jsem pokračoval v cestě, netuše, jakou spoušť za sebou zanechávám.

Dorazil jsem do města krále Artuše. Před branami byl červený rytíř, který mě zabil a chtěl po mě, abych vyřídil králi Artušovi, aby vyslal rytíře, který by se s ním utkal.

Tryskem jsem se za králem rozjel. Král mě přijal u kulatého stolu se svými rytíři. Prosil jsem ho, abych se mohl utkat s rudým rytířem sám, protože jsem nezměrně

toužil po jeho zbroji. Král svolil a já se rozjel nazpátek před hradby.

Tam jsem se s rytířem utkal, i když nevím, zda to vůbec mohu nazývat soubojem. Vrhл jsem oštěpem a jednou ranou ho usmrtil. Vzal jsem si jeho zbroj a odjel.

Vesele jsem cestoval krajem, v rudé zbroji rytířově, až jsem dorazil na hrad krále Gurnemanze. Ten mě přijal jako vlastního. Vyučoval jsem se v boji s mečem, kopím a štítem. Také však mě učil dobrým mravům. Radil mi, abych: se zbytečně nevyptával, ctil rytířský post (na kterého mě Gurnemanz pasoval) a neodvolával se stále na svou matku.

Během svého pobytu jsem se zamiloval do vévodovy dcery Liase, avšak volalo mě dobrodružství, a tak jsem vyrazil znovu do světa.

Jednou jsem dorazil k obléhanému hradu, kterému vládla překrásná Kundwiramur, do které jsem se hned zamiloval. Hned jsem se vydal na ztec proti nepříteli.

Povedlo se mi je zahnat, a tak jsem nějakou dobu žil šťastně společně s Kundwiramur. Dobrodružný život mě však znovu volal. Kdybych ho tehdy neuposlechl, bylo by mnoho věcí jinak. Tak jsem zanechal svou drahou manželku v hradní bráně v slzách, avšak já jel dál.

Dlouho jsem putoval, až jsem potkal někoho, kdo mi navždy změnil život.

Na řece plul v loďce muž s korunkou a lovil ryby. Král Rybář mě pozval na svůj hrad Monsalvat.

Dobře se tam o mě postarali. K večeru jsem se odebral do hodovní síně.

Král Rybář Anfortas napůl seděl, napůl ležel ve svém křesle. Nebyl schopný udržet se ve vzpřímené poloze. Bylo na něm jasně vidět, že trpí. Byl celý bledý a zbrcený potem. Nezeptal jsem se ho však co ho trápí, pamatujíc Gurnemanzovy rady, abych se nevyptával.

Do sálu vešel muž a držel v rukou kopí, které samo krvácelo. Mlčel jsem.

Poté vešel zástup žen a jedna z nich nesla zářící kalich, ze kterého se naplnily všechny mísy jídlem. Mlčel jsem.

Ženy i s grálem se odešly a já se také odebral do svého pokoje.

Ráno jsem zjistil, že na hradě není ani živáček. Bylo mi to divné, avšak co jsem mohl dělat jiného, než nasednout na koně a odjet. Když jsem přešel padací most, k mému překvapení se zvedl a z hradu za mnou se ozval pobouřený hlas, který mi vynadal do hlupáků. Říkal, že se stačilo pouze zeptat na královo utrpení a mohl jsem ho ukončit.

Chtěl jsem se vrátit na hrad grálu a odčinit svou chybu. Avšak na Monsalvat můžete vstoupit pouze jednou.

Já se ale nevzdal. Cestoval jsem přes pláně, města a hrady. Bloudil jsem v temnotách a hledal zpět cestu ke světlu svatého kalicha, který tiše a teskně čekal na vyvoleného.

Nevím, kolik let uplynulo, kolik dní jsem bloudil v zoufalství a hanbě, až jsem spatřil, jak se ke mně na koni blíží postava. Byla to čarodějnice Kundry, poselkyně grálu. Ta mě vyzvala, abych se vydal za ní.

Konečně se před námi vynořil Monsalvat, místo, které jsem celé ty roky hledal.

Slavnostně jsem předstoupil před krále Anfortase a vysvobodil jeho i mne z bolesti a utrpení.

PARSIFAL

Anežka Žáková

Parsifal královský byl syn,
Do lesa však matkou odveden byl.
Ona jej velmi milovala
A o jeho osud se strachovala.

Parsifal měl jeden sen,
který uvědomil si tentýž den.
Rytířem on zatoužil se stát
A na dvoře krále Artuše bojovat.

Spoustu chyb na své cestě učinil,
Ve svém snu ale dále žil.
Z mnoha věcí a činů se poučil
A rytířem se poté vyučil.

Jeho píle dovedla ho až tam,
Kde získal svatý grál.
Parsifal se králem daného panství stal
A na pořádek tam dbal.

O POČÁTKU PARSIFALOVSKÝCH DOBRODRUŽSTVÍ

Raimonda Veselá

Parsifal

Kdysi dávno narodil se chlapec odvážný,
Rychle rostl a rytířem se chtěl stát.
Se svou matkou prohodil poslední pozdrav vlašný
a na cestu se připravil rychle dát.

Matce smutkem srdce puklo,
to však už Parsifal neviděl.
Jeho srdce jen pro dobrodružství tlouklo,
Ve svých šaškovských šatech se ani krapet nestyděl.

Na louce potkal krásnou spící paní,
Prsten a polibek si od ní kvapně vzal.
Žena se lekla, překvapilo ji jeho chování,
Najíst mu dala a pak opět na cestu se dal.

Na hrad Artušův konečně dorazil,
Rudého rytíře tam nečestně s koně srazil.
Všechny ostatní rytíře tento čin zarazil
A tak Parsifal zahanben znovu na cestu vyrazil.

OBRÁZEK RYTÍŘE PARSIFALA

Úryvek z vyprávění Nela Löffelmannová

..... Parsifal byl Bohem vyvolen, aby vysvobodil krále Amfortase z jeho utrpení. Parsifal opět uvěřil v Boha. Král se uzdravil. Jak zjistil později, král byl jeho strýcem. Na hradě se stýká i se svojí ženou, která mu představila i jeho dva syny Lohengrina a Kardiese. Od té doby sloužili svatému grálu a pomáhali všem, kteří to potřebovali.

POSTAVA ČARODĚJNICE KUNDRY

Jasna Navrátilová

Vědma, čarodějka – možná urozeného původu
(není nikde řečeno)

Lze jen určit z výchovy, znaků oblečení a znaku grálu, jež nosí a postavení bratra jako pážete u kněžny Orgaellousy.

Má velmi netradiční zjev, ale je vzdělaná.

Pro Parsifala je nositelkou zásadních informací a jeho vztahu ke grálu.

Později se tedy Parsifal stává i jejím králem.

Kundry

PARSIFAL

Sofia Benediktová

Jednoho dne se narodil kluk,
vyroste z něho chlap jak buk.
Jmenoval se Parsifal,
na Rudého rytíře si troufal.

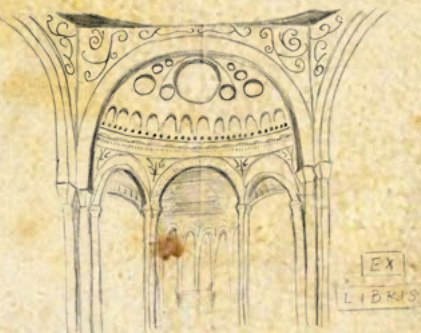
Svoji domovinu opustil,
jen svého oře neopustil,
vydal se na cestu dalekou,
slavný rytíř z něho bude jednou.

I čaroděj Merlin to měl vědět,
že Parsifal je ten rytíř, který má u stolu sedět.
Parsifalova cesta za poznáním byla daleká,
tím končí báseň má.

PARSIFAL MOTTO

Karolína Dvořáková

„Chceš-li jak Parsifal být,
své cesty hledej cíl.
Je třeba v nouzi čestně žít
A v úctě všechny lidi mít.
Pak erbem tvým
stane se čisté srdce tvé
a zbrání tvou
jest víra tvá.“

PARSIFAL

Lukáš Straka

Má duše teskní a strádá,
Kde hledat grál jen hádá.
Byl na dosah a už není,
Má duše do dále hledí.
Bože, dej mi směr a klid,
Ve stresu už nelze žít.
Co ještě musím zažít, vyhledat?
Jak pomoci světu i sobě?
Má modlitba letí k Tobě.

HERZELOIDA

Nela Frantová

Já osobně si Herzeloиду představuji jako překrásnou, oplácanou ženu s dlouhými kudrnatými vlasy v barvě havraních křídel. Pleť má sametově bílou jako z alabastru. Povahově to musela být silná žena. Vychovat syna i po smrti svého milovaného manžela je obdivuhodné. Někteří moji spolužáci říkali, že je Herzeloida mrcha, kvůli tomu, co udělala Parsifalovi. Já si to nemyslím. Myslím si, že se o něj tak moc bála, že ji zoufalství dovedlo až k tomu, co udělala. Myslím si, že to byla citlivá, milá a starostlivá žena.

KRÁL ARTUŠ

Tereza Radová

Král Artuš byl jistě král moudrý. Když Parsifal zabil červeného rytíře, řekl mu, že má zvážit své úmysly. Než bojoval, měl o něj starost (že ho bude škoda, když poznal jeho šlechtický původ).

Představuji si ho jako statného staršího muže s jasnými očima, vousy a mužnou hrudí, avšak mírné povahy – ruky.

ZAMYŠLENÍ
NAD PŘÍBĚHEM

Tereza Radová

Na mě osobně příběh působil tak, že Parsifal i přes to, jak mladý až naivní byl, dokázal se vzchopit a za svým snem stát se rytířem došel, i přes všechny nástrahy a nepříjemnosti okolí. Nakonec se stal králem a šťastně žil se svou rodinou jako vysněný rytíř.

GURNEMANZ

Artuš Passerin

Starý rytíř, který se staral o Parsifala poté, co odjel od krále Artuše, protože zabil Rudého rytíře. Vycvičil Parsifala s mečem, ale naučil ho i jak se správně chovat jako rytíř.

K ZAMYŠLENÍ

Karolína Složilová

Těhotné Herzeloide odjel manžel, král Gamuret, do války a už se nikdy nevrátil. Zanedlouho se narodil syn Parsifal. Matka o syna dostala ohromný strach. Nechtěla přijít o poslední blízkou osobu. Odstěhovala se se synem do lesa a začala ho chránit před všemi vjemy světa. Ale napadlo ji někdy, jaký dopad to může mít na Parsifala? Někdy přece jen musí odejít do světa. Co když se pak bude jen bát? Co když nebude schopný v normálním životě fungovat?

OTÁZKY:

Je dobře, že Parsifal odešel od maminky?
Měla matka Parsifala na něj dobrý vliv?
Myslíte si, že příchod tří rytířů do lesa je náhoda nebo osud?

Bela Tombová

Dozvěděl se Parsifal o smrti své matky?
Zjistil někdy, kdo byl jeho otec?
Bylo správné Parsifala izolovat od světa?

Lucie Ježková

Co trápilo Parsifala nejvíce?
Kdo mu byl nejbližší?
Litoval někdy svých činů?

Zuzana Kučerová

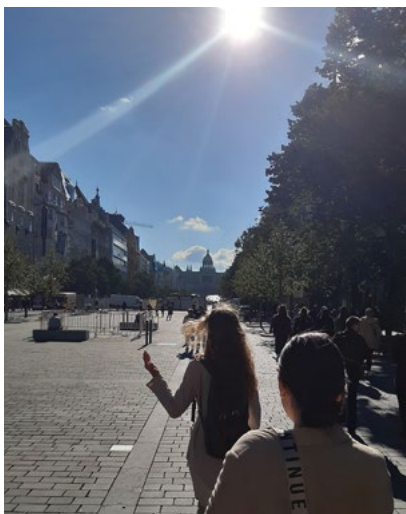
Připadá mi, že ty otázky, které v příběhu nepadly, ani padnout neměly, protože většina z nich by změnila obrovskou část příběhu. Například pokud by se Parsifal hned napoprvé zeptal krále, nikdy by se z něj nestal tak dobrý člověk, jakým následně byl.

Johana Bludská

POZOR, POZOR!

„Na vědomost se dává, že v Národním muzeu právě končí výjimečný mezinárodní projekt, který dokumentuje největší archeologické objevy českých egyptologů spjaté s výzkumem egyptského Abúsíru - starověkého královského pohřebiště sousedícího na severu s Gízou a na jihu se Sakkárou. Jsou zde představeny bohaté zápůjčky artefaktů ze světových muzeí, k vidění jsou rovněž předměty, které Národní muzeum získalo jako československý podíl na nálezech učiněných expedicí Univerzity Karlovy v Abúsíru.“

... a tak jsme na poslední chvíli, těsně před ukončením, ve čtvrtek 30. září jako velký tým (11L, 12L a 13L) vyrazili do Prahy na výstavu **Sluneční králové**.

My, jakožto skupina studentů 11L, jsme se sešli v Příbrami na autobusovém nádraží Jiráskovy sady okolo osmé. Nasedli jsme do autobusu a vyrazili. Krajina ubíhala, za okny svítilo sluníčko. Ani jsme se nenadáli a už jsme vystupovali na Smícháči v Praze, kde jsme se setkali s ostatními.

Prodírali jsme se hlučnými ulicemi města směrem k cíli. Kolem divadla Kampa, přes Karlův most, kde jsme se zastavili u sochy Karla IV. a v kruhu, na místě s kosmogramy 12 ctností pronesli naši středoškolskou prů-

pověď. Dál jsme pokračovali úzkými malebnými uličkami, kolem desítek obchůdků s trdelníky na Staroměstské náměstí, kolem orloje až konečně na Václavské náměstí. Rychlou chůzí, za doprovodu chladného vzduchu, modré oblohy a slunce jsme se ocitli u Národního muzea. Prošli jsme přes červené koberce a naleštěné podlahy do šaten a odtud rovnou na výstavu.

Černé místnosti byly příjemně oranžově nasvíceny, jako by se písky Sahary přelévaly přes černý mramor. Byly tam k vidění zmenšeniny Džoserovy a Cheopsovy pyramidy, modely hrodek pisarů a hodnostářů, a samozřejmě vykopávky, převážně z naleziště v Abúsíru. Kanopy, sarkofágy, šperky a další a další, to vše jsme tam mohli shlédnout a okusit trochu z atmosféry té doby.

Přibližně po dvou hodinách výstava končila. A tím vlastně i náš výlet. V jednu hodinu jsme měli před muzeem rozchod a rozprchli se po Praze.

At' už si někdo užil více samotnou výstavu nebo výlet do Prahy, jako celek, myslím, že můžeme říct, že na to všichni budeme ještě dlouho a rádi vzpomínat.

At' už si někdo užil více samotnou výstavu nebo výlet do Prahy, jako celek, myslím, že můžeme říct, že na to všichni budeme ještě dlouho a rádi vzpomínat.

Romana Kramářová, Jaromír Fiala

Dne 10. 9. jsme se byli 12G a 11G společně podívat s učiteli Petrem Matějčkem, Lenkou Šenkovou a Lenkou Markovou do Bohutína na důl Řimbaba, kde se nachází muzeum Karla Hojdena.

Karel Hojden se narodil 11. října 1893 v hornickém domku v Mariánské ulici na Březových Horách. Již v raném dětství projevoval značné kreslířské nadání, jak dokazují vystavené kresby z obecné školy i měšťanky.

Po ukončení měšťanské školy v roce 1908 jej rodiče poslali do Prahy, aby se učil malířem. Do období působení Hojdena na grafické speciálce zřejmě také spadá přátelství s Františkem Drtíčkem (1893 Příbram – 1961 Praha). Spojoval je zájem o náboženství, filosofii, duchovní nauky.

Hojdenovo studium na grafické speciálce přerušila 1. světová válka, byl odveden a s rakousko-uherskou armádou se dostal nejdříve do Dalmácie, později byl kvůli nemoci převezen do lazaretu v Čechách.

Po návratu z války se Hojden nadále věnuje nejen portrétování, ztvárňuje často také krajinu. Náměty nachází v okolí

svého bydliště. Píše žádost na československé ministerstvo veřejných prací, aby mohl fárat do dolů a kreslit horníky při práci.

V roce 1924 odchází do Hlučína, kde působí jako profesor na gymnáziu, později nachází nové působiště v Českém Těšíně. Zpracovává převážně opět téma krajiny, vzniká zde ale také množství grafik s tématem prací na poli. Tématiku hornického města a hornictví doplňuje i v Příbrami portrétní tvorbou.

Rok 1930 znamená zlom v osobním životě. Vrací se zpět do Příbrami a uzavírá sňatek s Ludmilou Bendákovou (1897 – 1965), se kterou se potkal za svého působení v Českém Těšíně. V roce 1930 se manželům Hojdenovým narodila dcera Ludmila, v roce 1933 syn Jindřich.

Karel Hojden často zobrazuje svoje děti, tvoří také portréty na zakázku. Často je osloven významnými obyvateli města. Z těchto podnětů vznikají i četná ex-libris a novoročenky.

V průběhu let vzniká několik rozměrných grafických listů, jejichž námětem je město Příbram a Svatá Hora. Autor se žije také propagační tvorbou: vytváří plakáty a diplomy – z větší části poplatně době a zadavateli.

Přispívá také pravidelně do místního časopisu „Od stříbrných hor“. Podílí se na podobě knih, které jsou v regionu vydávány (např. sbírka „Strž“ autora Fráni Kučery, román „Havíři“ Františka Zpěvá-

► Karel Hojden v hornickém

◄ areál dolu Řimbaba

◄ Kostelík (suchá Jehla)

▼ Havířské písně (kresba tužkou)

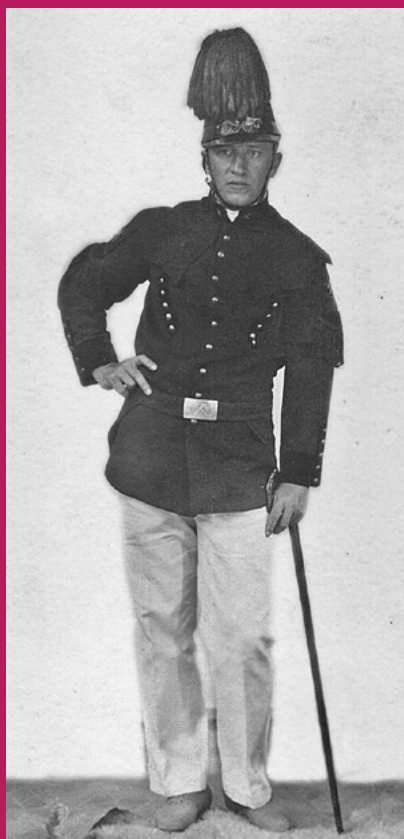
ka a kniha textů věnovaných hornickému kraji „Po stopách utrpení a slávy hornictva na Příbramsku“ Karla Valtý).

Zvláštní místo v díle Karla Hojdena zaujímá tematika náboženská. Ta je v rozporu s budovatelsky laděnými tématy, zpracovávanými na zakázku.

Autor je nucen svoji víru tajit, jen pro sebe a nejbližší okolí tvoří kresby a grafické listy, ve kterých zobrazuje témata z Bible (cyklus byl poprvé vystaven v roce 1993 v Zámečku – Ernestinu).

V roce 1971 získává titul zasloužilý umělec. Umírá v Příbrami 5. května 1975 ve věku 82 let.

Roman Elsner a Štěpán Sršeň (12G)

POD PLÁŠTĚM MADONY OCHRANITELKY

CESTA 11. TŘÍDY UČŇŮ DO ANEŽSKÉHO KLÁŠTERA

„Pojedme do Anežského kláštera v Praze“, navrhla v září Lenka Šenková, když jsme vymýšleli, kam jet v rámci propojení výtvarky a odborného výcviku. V tu chvíli nikdo netušil, jak přesně se trefila do návaznosti na naše proběhlé řezbářské sympozium s tématem Madona.

▲ žáci pod vedením truhlářského mistra Rosti Antona kreslí v perspektivě stavbu kláštera

Anežský klášter ukrývá stovky historických pokladů, dřevěných a malovaných Madon, oltářů a deskových obrazů. Patří k nim známý originál gotického obrazu Kristus na hoře Olivetské nebo originály deskových maleb mezi něž patří např. Sv. Lukáš Evangelista, který pro kapli sv. Kříže na Karlštejně namaloval dvorní malíř Karla IV. Mistr Theodorik. K vidění je též Madona ochránitelka z počátku vlády Karla IV., která je oblíbeným gotickým motivem. Legenda praví, že její plášť poskytuje útočiště těm, kdož se pod ní shromažďují.

Součástí expozice je také kaligrafická dílna, ve které si žáci vyzkoušeli psát gotické písmo,

◀ Madona Ochránitelka

▶ grafici v pismařské dílně

▲ Kristus na hoře Olivetské

kreslit rozety přes šablony a mohli se přitom převléci do dobových kostýmů. V závěru akce stihli žáci ještě plenérovou kresbu. Kreslili v perspektivě stavbu Anežského kláštera a její historické prvky. Bylo to poučné, výtvarné a myslím, že i zábavné. Návštěvu rozhodně doporučuji i dalším třídám.

Jarmil Brynda

PROPAGACE NAŠÍ ŠKOLY V PROSTŘEDÍ SVATÉ HORY

V září proběhla akce Svatohorská Šalmaj, na kterou se sjíždí každým rokem stovka středověkých stánkařů, kejklířů a hudebníků. Tuto akci navštíví okolo třech tisíc návštěvníků.

Letos zde měla naše škola opět své zastoupení. Ve školním stánku jsme s dětmi ve věku 7–14 let a jejich rodiči vyřezávali létající lipové vrtulky. Prezentovali jsme naše středoškolské obory a zájemcům ukazovali práce našich žáků. Zaujmut při tvořivé práci je jistě jednou z dobrých možností, jak přivábit do našich školních řad nové ptáčky.

Jarmil Brynda

DOSTALI JSME ZADANÁ NÁSLEDUJÍCÍ SLOVA, ZE KTERÝCH JSME MĚLI VYTVOŘIT BÁSEŇ O DVOU STROFÁCH (SLOKÁCH) A OSMI VERŠÍCH, PŘIČEMŽ BÁSEŇ BUDE OBSAHOVAT VŠECHNA UVEDENÁ SLOVA, KTERÁ MŮŽEME LIBOVOLNĚ OHÝBAT ČI Z NICH UTVÁŘET JINÉ SLOVNÍ DRUHY: KOSTEL, MĚSTO, PARK, LAMPY, NÁMĚSTÍ, PŘEDMĚSTÍ, SÍDLIŠTĚ, MĚSTSKÝ STÁT (POLIS), NEBEZPEČÍ, MELANCHOLIE, KULTURA, PŘECHODY

1. BÁSEŇ

NEBEZPEČNÝ MAFIÁNSKÝ MĚSTO.
TAKOVEJ MĚSTSKÉJ STÁT.
KDYŽ PROCHÁZÍTE MEZI PANELÁKY,
ZMOCNÍ SE VÁS ZVLÁŠTNÍ POCIT
MELANCHOLIE.
LAMPY V PARKU SVÍTÍ POSMUTNĚLE,
AŽ ZOUFALE.
NEJPRAPODIVNĚJŠÍ JE TU POKŘIVENÝ
KOSTEL VZDYCHAJÍCÍ NA NÁMĚSTÍ,
JEHO VZDYCHÁNÍ DOLÉHÁ
AŽ NA PŘEDMĚSTÍ.
KULTURA TOMUHLE MĚSTU CHYBÍ,
ACH CHUDÁCI LIDI, CO V NĚM ŽIJÍ.
JEN NA SÍDLIŠTI MAJÍ JEDNU SUPER
VĚC – BAREVNÝ PŘECHODY.

2. BÁSEŇ

NEBEZPEČÍ SVĚTLA,
DIV MĚ NEPŘISTIHLA,
JAK V PARKU KRADU LAMPY KULTUŘE.
V PŘEDSTAVĚ, ŽE VRAŽDÍM KUŘE...
NA NÁMĚSTÍ.
NA PŘECHODU U KOSTELA,
NA PŘEDMĚSTÍ MÍRU,
VLÁDNE NEBEZPEČNÁ FLOTILA,
TOBĚ A CELÝMU SVĚTU.

3. BÁSEŇ

LAMPY, PARKY, PANELÁKY.
SÍDLIŠTĚ, NÁMĚSTÍ, PŘEDMĚSTÍ.
PANELÁKY, CO CHODÍ PO PŘECHODECH,
KDYŽ NA NĚ SVĚTLO ZASVÍTÍ.
SLEDUJE TĚ MĚSTSKÝ STÁT,
ZPRONEVĚŘENÝ KOSTEL, KULTURA.
V NEBEZPEČÍ ŠOUPEŠ NOHAMA,
MELANCHOLIE MĚSTA TĚ UŽÍRÁ.

4. BÁSEŇ

V PARKU MĚ OSVÍTILO ORANŽOVÝ SVĚTLO.
SAMÝ LAMPY A JEDNO SVĚTLO BLIKLO.
TA ORANŽOVÁ MARNĚ VOLÁ,
AŽ JDU NA NÁMĚSTÍ NEBO STOJÍM
U KOSTELA.
NA SÍDLIŠTI NA MĚ PANELÁK Z VYSOKA
CÍHÁ,
PODOBNĚ JAKO PARANOIA A MELANCHOLIE,
TEN MĚSTSKÝ STÁT KULTUROU OPLÝVÁ,
NEBEZPEČÍ, PŘEDMĚSTÍ, PŘECHODY
A ODDROSTLÝ TUJE.

5. BÁSEŇ

TO JEDNO NÁMĚSTÍ NA PŘEDMĚSTÍ
ANI MĚ NEVYDĚSÍ.
NA SÍDLIŠTI PANELÁKY BĚSNÍ,
VZTEK, MELANCHOLIE, NEBEZPEČÍ, VESMÍR.
SVĚTLO LAMPY OSTŘE SVÍTÍ
NA STROMY V PARKU A NA KULTURU,
KOSTEL V MĚSTSKÝM STÁTU PODNITÍ,
PO PŘECHODU CHODIT V POZORU.

6. BÁSEŇ

SVĚTLO SVÍTÍ Z LAMPY CELÝ KAMPY.
PŮJDEM DÁT DO PARKU PÁRKY NEBO
HEROIN.
ULICÍ Z NÁMĚSTÍ NESE SE NEŠTĚSTÍ,
NĚJAK JSEM ZABLOUDIL NA PRAŽSKÝ
PŘEDMĚSTÍ.
MELANCHOLICKY CHODÍM PO PŘECHODU.
FUCK THE POLIS, JÁ VÁM TEĎ NĚCO
PŘEDVEDU...
Z DŮVODU NEBEZPEČÍ KULTURY
KOSTELNÍCH PODVODŮ,
TEĎ PADÁM PO DRŽCE DOLŮ ZE SCHODŮ...
PANELÁKU

7. BÁSEŇ

MĚSTO TVOŘÍ NEBEZPEČÍ
A Z ROZUM SE LIDI RVOU,
KDYŽ NA PŘEDMĚSTÍ I NA NÁMĚSTÍ
NA SEBE PANELÁKY RVOU.
POD LAMPOU BYLO NEJMENŠÍ SVĚTLO
A TO KDYŽ MĚSTO MELANCHOLICKOU
KULTURU Z POD LAMPY SMĚTLO.
KVĚTE TEN MĚSTSKÝ STÁT.
STÁT, BLBČE! JE ČERVENÁ.
V TOMHLE SVĚTĚ TI NEPOMŮŽE
ANI ZELENÁ.
MLUVIM O PŘECHODU,
NA KTERÝM STOJIM TAK RÁD.

8. BÁSEŇ

KAŽDÉ MĚSTO SE MNOHÝMI BUDOVAMI
A MĚSTSKÝMI SÍDLY ROZVÍJÍ,
MĚSTO MŮŽE PRO NÁS PŘEDSTAVOVAT
MNOHÁ NEBEZPEČÍ,
KTERÝM SE OBČAS SNAŽÍME VYVAROVAT,
AVŠAK NE VŽDY SE TO PodaŘÍ.
NA DRUHOU STRANU
MŮŽEME MĚSTO VNÍMAT JAKO MÍSTO,
KDE JSME V URČITÉ MÍŘE V BEZPEČÍ.

SPORTOVNÍ TÝDEN 12. TŘÍDY

JAK JIŽ JE ZVYKEM, I NA NÁS ČEKAL VE 12. TŘÍDĚ SPORTOVNÍ TÝDEN.

Ten náš proběhl v době od 13. do 17. září 2021, v prostředí CHKO Jeseníky.

Celý náš týden začal na Hlavním nádraží v Praze, kde jsme měli všichni sraz v pondělí ráno.

Poté naše cesta pokračovala už společně a to vlakem směr Olomouc, kde jsme přestupovali na další vlak směr Bruntál, který byl naší cílovou stanicí.

Už při nástupu v Praze bylo jasné, že to bude týden plný radosti, smíchu a nezapomenutelných zážitků. A taky, že byl!

Zažili jsme dovádění v bazénu, útěk před stádem krav, výšlap na Praděd, běh do schodů, odpočinek v lázních a spoustu dalších radostných a emocí plných chvil.

Všichni jsme měli radost z toho, že nám to vyšlo a my spolu zažili kupu skvělých zážitků, na které budeme vzpomínat ještě dlouho.

dvanáctá třída

EMA: „Tak Zošo, jak ses cítila, když jsi přistoupila k autobusu, kde byl sraz před odjezdem na adapták? Bála ses nebo to bylo total v pohodě.“

ZOŠA: „No, nebylo to total v pohodě, potila jsem se i tam, kde nemám potní žlázy. Byl to první den pryč od rodiny, od známých, a hlavně kontakt s cizími vrstevníky po šesti letech domácí výuky. Na jednu stranu jsem doufala, že se se mnou někdo začne bavit, na stranu druhou jsem si přála přesný opak.“

EMA: „No, ale nakonec to dopadlo dobře, ne? Hlavně díky programu, který pro nás učitelé připravili. Myslím tím ty seznamovací hry a soutěže.“

ZOŠA: „Jo, to určitě jo. Ty byly dost fajn. Ono nám totiž nezbývalo nic jiného, než se s lidma z naší skupiny začít bavit, když to bylo všechno hodně o spolupráci a tak.“

EMA: „Jojo, souhlas. Otázka na Flóru. Dokázala bys nám vyjmenovat nějaké hry, co jsme hráli.“

FLÓRA: „No nevím, jak přesně se jmenovaly, ale beze slov jsme se museli seřadit podle počátečního písmena našeho jména, výšky, narození a délky malíčků. Měli jsme v tom zmatek, ale nakonec jsme to nějak zvládli. Následovalo přebíhání fotbalového hřiště po plovoucích ostrovech. Každá skupina (cca 8 lidí) dostala 5 papírů (ostrovy). Nikdo ze skupiny nemohl stát na trávníku jinak se utopí a celá skupina prohraje. Nakonec se tedy všichni nejmíň tak 5 krát utopili, ale to nikdo neřešil. Někteří to prý zvládli, ale řekneme, že všichni jsou mrtví a utopení v moři. Na ostrově, který má pár centů, by nikdo nevydržel.“

Dál jsme navzájem vedli takové mini výslechy o tom druhém. Fungovalo to formou dvou kruhů, z toho jeden je uvnitř toho druhého. Ten vnější se posouval, takže si vždy seděl naproti jinému člověku. Dozvěděli jsme se velice zajímavé a zvláštní koníčky a i třeba oblíbená zvířata (např. krtek, vakoveverka a jezevec ☺).

Následovala procházka, ze které jsme se měli dostat zpět do tábora držíce se provazu s tím, že jeden musí vést celou skupinu. Ta se měla buď podřídít nebo (v našem případě) udělat vzpouru, svrhnout vůdce a jít si po vlastní trase. Zažili jsem ještě třeba: tvorbu reklamy na Wal-

dorf, aktivity, špagety s marshmellouwny (ach ten češtin ☺). Za volného času jsme hráli fotbal, přehazku, nohejbal atd...

Nakonec jsme měli přednášku o první pomoci, které není nikdy dost.

EMA: „No a pomoci těchto her jsme nejenom poznali zájmy našich spolužáků, ale i hodně jmen. Celý adapták bych uzavřela jako velmi zdařilý a prospěšný pro náš

kolektiv. Děkujeme našim učitelům, že si pro nás vše tak pečlivě připravili a hlavně, že s námi měli tu trpělivost.

Ema Benadová, Flóra Hašlerová a Zoša Štanderová

V prvním ročníku začínají grafici stejným úkolem. Mají vytvořit list formátu A4 o svém oblíbeném výtvarníkovi nebo fotografovi. Mohou využít podklady z elekt-

ronických zdrojů, ale musí je převést do tiskové kvality. List má obsahem i formou ladit s výtvarným projevem vybraného umělce. Následují stránky vznikly bě-

hem prvního odborného výcviku. Grafici využili software Adobe InDesign a Adobe Photoshop.

Lenka Šenková

Javier Pardina

Javier Pardina je fotograf a multimediální umělec. Jeho práce zahrnuje focení pro reklamu, fotobanky, korporátní značky a kreativní agentury.

V roce 2005 založil doménu Pardi-na.co, kterou používá jako svou osobní značku.

Jeho počátky jsou spjaty s hudbou – jeho dílo můžete najít na obálkách hudebníků v Evropě,

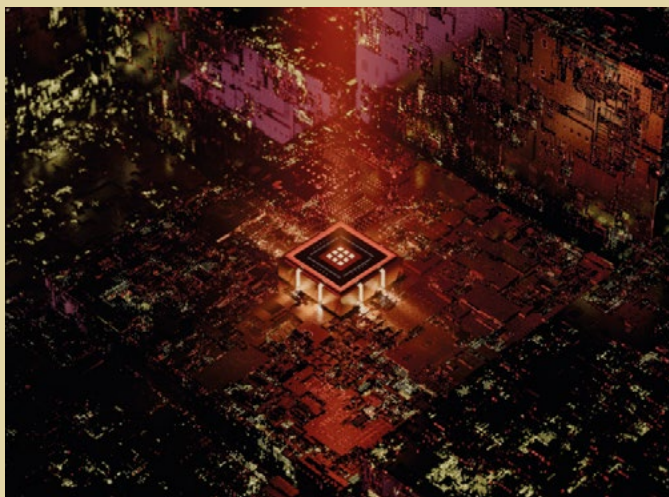
například Thomas Lemmer či Christophe Goze.

Později se Javier rozhodl specializovat se na abstraktní fotografii, kterou využívá na tapety pro aplikace a operační systémy jako je Firefox OS a iOS.

V roce 2013 podepsal smlouvu s Mozillou a spolupracuje na projektu Firefox OS a dostává se hlouběji do designu.

V současné době můžete nalézt více než 9000 obrázků od Javiera v různých fotobankách. Pracovně se teď zaměřuje hlavně na reklamu a propojování videa, fotografie a 3D.

Vincent Van Gogh

30. 3. 1853–29. 7. 1890

Byl nizozemský malíř, kreslíř. Patří mezi největší osobnosti světového výtvarného umění. Vytvořil v poměrně malém intervalu 10 let zhruba 900 maleb a 1100 kreseb. Jeho díla byla za jeho života takřka neznámá. Teprve až po jeho smrti, po výstavbě v Paříži jeho sláva stoupla (7. 3. 1901 – 11 let po jeho smrti).

VÝZNAMNÁ DÍLA:

- jedlíci brambor (1885)*
- slunečnice (1888)*
- hvězdná noc (1889)*
- váza s 12 slunečnicemi (1889)*

CITÁT, KTERÝM SE VAN GOGH ŘÍDIL:

„Chci používat barvy, které navzájem kontrastují, aby každá z nich zářila ještě výrazněji, aby kontrastovaly jako muž se ženou. „

JEHO UŘÍZNUTÉ UCHO JE MÝTUS!

Známý příběh o tom, jak si Van Gogh uřízl ucho, je lež! Ve skutečnosti si uřízl pouze část ucha, tzv. lalůček, a to vše při hádce se svým přítelem, malířem Paulem Sauguinem.

Vincent

Michal Škapa

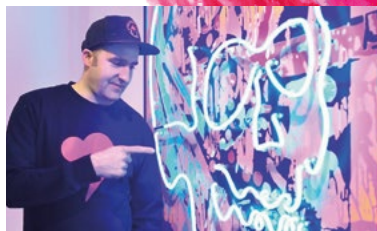
Je jedním z nejvýraznějších autorů spojených s českou graffiti scénou. Radí se do silné generace writerů, která nastoupila v polovině 90. let, a dlouhodobě patří mezi její lídry.

Jeho kvality potvrzuje i skutečnost, že se postupně dokázal prosadit i v běžném galerijním provozu. Patří do okruhu autorů legendární pražské Trafačky, jedenáct let má ateliér v Meet-Factory, s níž také dlouhodobě spolupracuje.

V rámci volné tvorby pracuje v rozličných médiích a formátech od nástěnných maleb, přes akrylové rukopisné abstrakce, airbrushové figurativní kompozice, po site-specific instalace a prostorové objekty. Realizuje se i jako grafický designér.

Prezentoval Českou republiku na EXPO 2010 v Šanghaji.

Kromě účasti na různých skupinových výstavách doma i v zahraničí vytváří průběžně neonové objekty.

Na výstavě můžeme najít přes třicet pláten, často velkoformátových, kterým dominuje největší autorův obraz.

Je velký 440 x 280 cm a Michal Škapa ho připravil „na míru“ galerie. Jedná se zcela jistě o největší obraz, který byl kdy v galerii vystavený.

Po několika zcela mimořádných velkoformátových realizacích ve veřejném prostoru (tzv. murálů), např. na skladové hale firmy CTP, která sousedí přímo s hlavní přístávací drahou Letiště Václava Havla nebo na protihlukovou stěnu na pražském Veleslavíně, zkouší autor, jak tyto rozměrné malby zafungují v prostředí galerie. Umožňuje tak divákovi přijít k obrazu blíž a prozkoumat neuvěřitelné množství detailů a druhých plátnů, které jsou v obrazech ukryté.

Stanislav Petera – rozhovor o fotografování

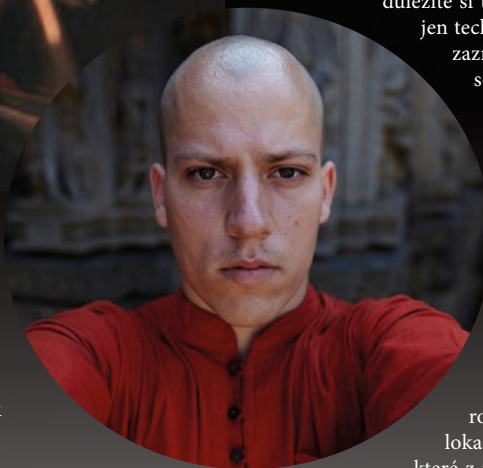
Je znám jako kreativní fotograf, který klade velký důraz na postprodukcí. V jeho týmu vznikají fotografie se snovým nádechem a daly by se někdy přirovnat ke grafice počítačových her nebo malbě.

Jak bys popsal své začátky s fotografováním?

Od malička jsem hltal dobrodružné příběhy, ať už v knihách, filmech nebo třeba z vyprávění cestovatelů. Chtěl jsem ty stejné příběhy sám prožívat a pak o nich dál vyprávět a všechno mé úsilí k tomu směřovalo. Když jsem pak dospěl do věku, kdy jsem se musel začít něčím živit, tak první co mě lákalo byl grafický design. Fascinovala mě čistota dobré typografie i to, jak jen barvami a tvary může člověk navodit a předat emoce.

Časem jsem ale zjistil, že nějaké rozsáhlejší nebo komplexnější příběhy designem vyprávět nejdu a to mě zavedlo právě k fotce. Bylo to v době, kdy jsem se po docela dlouhé době vrátil z Indie, kam jsem odjel studovat jógu a tehdejší přítelkyně - francouzská fotografka - mě přesvědčovala, že by ze mě mohl být daleko lepší fotograf než designer. Nakoupil jsem tedy techniku a začal fotit, aniž bych příliš věděl co dělám. Tápal jsem s nastavením foťáku, světel, s kompozicí a vlastně vším. Postupem času se z foťáku stal pracovní nástroj, já se naučil pózovat a komunikovat s lidmi a ani svícení už nebyla taková španělská vesnice.

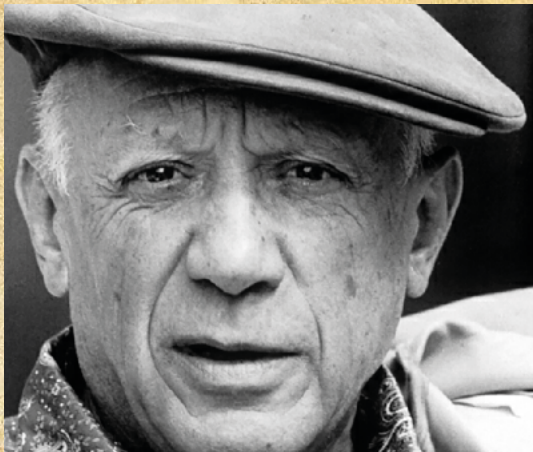
Jaké máš nároky na fotografickou techniku?

Neustále se mě někdo ptá, jaký foťák používám a přiznám se, že mi to přijde jako trochu nescelná otázka. Lepší foťák nikdy lepší fotku neudělá, udělá maximálně fotku s lepším rozlišením nebo dynamickým rozsahem. Je důležité si uvědomit, že foťák je jen technické zařízení, které zaznamenává nějakou scénu, děj nebo příběh. Ve výsledku není až tak podstatné, kolik má megapixelů nebo kolik zachytí EV. Daleko podstatnější je scéna samotná, její kompozice, jak jsou lidé oblečeni, jak se dokáží vcítit do příběhu, jak dobrou jsem dokázal najít lokaci a nakonec i emoce, které z ní plynou. Pro mě je tedy u techniky zdaleka nejpodstatnější spolehlivost a rychlost. Technika mě nesmí zpomalovat a musím jí důvěřovat, abych se mohl soustředit na fotku samotnou.

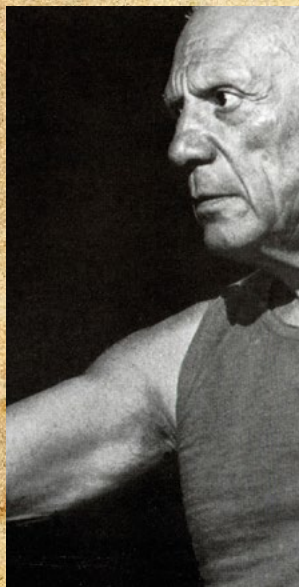

PABLO PICASSO

Je jednou z nejvýznamnějších osobností umění 20. století. Společně s Georgesem Braquem je považován za zakladatele kubismu. Odhaduje se, že Picasso vytvořil asi 13 500 obrazů a skic, 100 000 rytin a tisků, 34 000 ilustrací a 300 soch a keramických děl. Picassův otec, José Ruiz, byl malířem, jehož specialitou bylo realistické zobrazení ptáků a který byl většinu svého života profesorem umění na škole řemesel a kurátorem v muzeu. Picasso už jako chlapec prokázoval vášně i cit pro kresbu. Podle jeho matky bylo jeho první slovo „piz“, což je zkrácenina od lapiz, španělský tužka. Otec Picassa vyučoval různým technikám, např. kresbě a olejové malbě.

Po studiích v Madridu se vydal do Paříže, centra umění v Evropě. V Paříži bydlel s Maxem Jacobem (novinář a básník), který mu pomohl naučit se francouzsky. Picasso pracoval hlavně v noci, kdy Max spal. Prošli spolu časy chudoby a beznádeje, hodně z Picassova díla se v té době muselo spálit kvůli teplu. V roce 1901 založil Picasso v Madridu společně se Solerem časopis Arte Joven. První číslo celé ilustroval sám. Od té doby se Picasso podepisuje jen Picasso, už ne Pablo Ruiz Picasso. První léta 20. století trávil Picasso mezi Barcelonou a Paříží, kde v roce 1904 začal jeho dlouholetý vztah s Fernandou Olivierovou.

OBDOBÍ PICASSOVY TVORBY:

- Modré období, 1901 až 1904
- Růžové období, 1905 až 1907
- Období ovlivněné Afrikou, 1908 až 1909
- Analytický kubismus, 1909 až 1912
- Syntetický kubismus, 1912 až 1919

Modré období

V modrém období (1901–1904) tvořil Picasso tmavé obrazy vyvedené v modrých a modrozelených barvách, pouze zřídka použil teplejší barvy.

Růžové období

Pro růžové období (léta 1905–1907) je charakteristický veselejší nádech s oranžovými a růžovými barvami.

Období ovlivněné Afrikou

Na začátku Picassova afrického období (léta 1907–1909) stojí dvě postavy na obraze Avignonské slečny.

Analytický kubismus

(léta 1909–1912) je styl, který Picasso vytvořil společně s Braquem. Obrazy obou umělců byly v té době temné, vyvedené v hnědých barvách.

Syntetický kubismus

Syntetický kubismus (léta 1912–1919) je dalším stupněm kubismu. Umělec na obraz lepí i kusy papíru

Picasso

Picasso

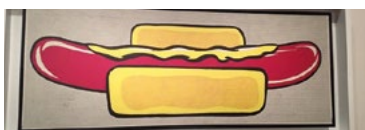
Roy Lichtenstein

Byl americký malíř, grafik a sochař. Proslavil se svými velkoformátovými obrazy motivicky založenými na komiksech. Byl jednou z úředních osobností amerického pop-artového umění. Spolu s americkým umělcem Andy Warholem byl Lichtenstein jednou z ústředních osobností amerického pop-artového umění v šedesátých letech 20. století, které se zhlédly v populárních, komerčních obrazech.

V padesátých letech nebyla ještě Lichtensteinova tvorba stylisticky ani námětově vyhraněná. Jeho práce oscillovaly mezi reprodukcemi obrazů z 19. století a komerční ilustrací. Komiksový styl, kterým se stal známým, zahájil obrazy z roku 1961, kdy začal reprodukovat ne jen obsah, ale i vzhled komiksů tištěných v novinách.

Důležitý byl pro Lichtensteina rok 1961. Tehdy začal malovat první obrazy, které se řadí do pop-artu. Jednalo se o obrázky ve stylu komiksů, které nebyly proti svým předlohám příliš pozmeněny. Zároveň se jeho galeristou stal Leo Castelli, který

of Lichtenstein

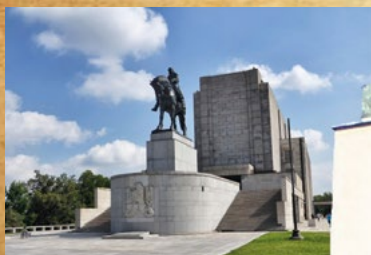
vlastnil prominentní newyorskou galerii orientovanou na moderní umění. Zde se seznámil s pracemi Andy Warhola, který v té době rovněž vycházel z komiksů. Jakmile však Warhol zjistil, že jako předlohu komiksů používá i Lichtenstein, začal svoji tvorbu orientovat jiným směrem. V roce 1962 vystavil Lichtenstein obrazy na prvních dvou zásadních kolektivních výstavách, na nichž byl veřejnosti prvně představen pop-art. V průběhu let 1962–1964 vznikly práce, v nichž se Lichtenstein vyrovnával s díly Pabla Picassa a Pietta Mondriana.

Bohumil Kafka

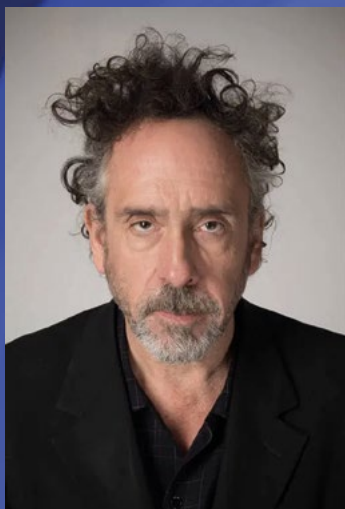

Bohumil Kafka (*sochař, medailér a člen S.V.U.*) se narodil v roce 1878. Patřil k nejvýznamnějším českým sochařům. Studoval na odborné sochařskokamenické škole Hořicích v Podkrkonoší a od roku 1897 byl zapsán na Uměleckoprůmyslové škole v Praze u Stanislava

Suchardy. V roce 1925 se stal profesorem sochařství na Akademii výtvarných umění. působil také v Paříži a asistoval při práci na soše sv. Václava. Jeho nejnámější dílo je pomník Jana Žižky pro Národní památník na Vítkově. Mimo jiné vytvořil pomník Milana Rastislava Štefánika v Bratislavě. Zemřel v roce 1942, je pohřben na Slavíně na Vyšehradě.

TIM BURTON

Timothy Walter Burton je známý jako filmový režisér. Je však také scénáristou, básníkem a spisovatelem. Do podvědomí se dostal díky natočení filmu Batman v roce 1989. Dále ho také známe jako tvůrce filmu Stříhoruký Edward. A stop motionového filmu Mrtvá nevěsta Tima Burtona. Je známý díky svému specifickému stylu. V jeho filmech často figuruje herec Jhonny Depp. Který si zahrál hlavní roli ve filmu Stříhoruký Edward. Nebo postavu Kloboučníka ve filmu Alenka v říši divů. V jeho filmech se také často oběvuje herečka Helena Bonham Carter, která se později stala jeho ženou.

Tim se narodil v roce 1958, USA Kalifornie. Svoje dětství strávil v Los Angeles. Studoval na soukromé umělecké univerzitě. Která ho pak přivedla do ateliéru Walta Disneyho. Pracoval tam jako kreslíř na filmu Liška a pes. V pozdějších letech zrealizoval námi všemi známé filmy.

